

РЕШЕНИЕ

№ 2261

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело №
20211110127431 по описа за 2021 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ от ЗАД „А. Б.“ срещу Г. Г. ИВ..

Ищецът твърди, че на 15.10.2019 г. в гр. София, на бул. „Цариградско шосе“ до магазин „Метро“ е настъпило събитие – ПТП, при което са нанесени имуществени вреди на застрахования при него по застраховка „Каско“ л.а. „БМВ Х3“, рег. № СВ **** НТ. Сочи, че настъпването на процесното ПТП е в пряка причинна връзка с противоправното поведение на ответника, който, в качеството си на водач на велосипед марка „Драг“ не е съобразил поведението си с пътната обстановка и навлязъл в лентата за насрещно движение. Твърди, че щетите са отстранени в сервиз, като за извършения ремонт застрахователят е платил обезщетение 2091,19 лв., поради което сочи, че в негова полза е възникнало суброгационно вземане за платеното обезщетение в посочения размер спрямо ответника - причинител на вредата. Ответникът не заплатил претенцията след изпратената от застрахователя покана, поради което ищецът предявява иск за заплащането на сумата **2091,19 лв.**, представляваща непогасено регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“ за вреди от застрахователно събитие – ПТП, настъпило на 15.10.2019 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска /18.05.2021 г./ до окончателното плащане. Претендира и сторените в производството разноски.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок по чл. 131 ГПК, в който оспорва претенцията като недоказана и неоснователна. Оспорва механизма на настъпване на процесното ПТП и наличието на виновно и противоправно

поведение от негова страна. Оспорва плащането на застрахователно обезщетение от страна на ищеца и размера на действително претърпените щети. Счита, че искът следва да бъде отхвърлен.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ за заплащане на сума, претендирана от ответника в качеството му на причинител на вреда, вследствие на ПТП, за което се твърди да е настъпило по вина на ответника, и да е причинило увреждане на имуществото на застрахован при ищеца по договор за имуществена застраховка. Съгласно разпоредбата на чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу причинителя на вредата, в това число в случаите вреди, произтичащи от неизпълнение на договорно задължение.

В посочената правна норма е предвидено регресното право на застрахователя по имуществена застраховка да получи платеното от него в полза на застрахованото при него увредено лице обезщетение от причинителя на вредата. Липсата на плащане обуславя правния интерес от водене на регресния иск, а с това и допустимостта на иска. Основателността на иска за реализирането му се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) наличие на валиден договор за имуществено застраховане Каско между ищеца и увреденото лице в сила към момента на настъпване на процесното застрахователно събитие, представляващо покрит риск; 2) противоправно и виновно поведение на ответника, в причинна връзка с което са настъпили вреди (деликт); 3) изплатено от ищеца в изпълнение на договорното му задължение застрахователно обезщетение в полза на увреденото лице и установяване на действителният размер на вредите, настъпили в причинна връзка със събитието. Съгласно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК установяване на същите е в тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване. В тежест на ответника е установяването на погасяване на претендираното вземане, както и оборване на презумпцията за вина.

Наличието на застрахователно правоотношение по имуществена застраховка Каско между ищеца и собственика на процесното МПС се установява от представената по делото застрахователна полица № 19-0300/395/5000346 от 31.07.2019 г. със срок на покритие 01.08.2019 г. – 31.07.2020 г. Застрахователният договор е формален, като писмената форма е предвидена в разпоредбата на чл. 344, ал. 1 КЗ, като условие за неговата действителност /застрахователният договор се сключва писмено във формата на застрахователна полица или на друг писмен акт/. Съгласно чл. 344, ал. 1, изр. 2 КЗ „Общите условия по застраховката, когато има такива, са неразделна част от договора“.

В случая, въз основа на представената застрахователна полица по застраховка „Каско“ /л. 7 - 17 от делото/ съдът приема, че към датата на процесното ПТП ищецът е имал качеството застраховател по застраховка „Каско“, с предмет – лек автомобил „БМВ ХЗ“, рег. № СВ **** НТ, сключена при клауза – валутна клауза.

Договорът е сключен при условията на клауза „пълно каско“, съгласно Общи условия на ЗАД „А. Б.“ за застраховане на сухопътни превозни средства, без релсови превозни средства, в сила от 17.07.2018 г. Видно от същите ищецът се е задължил да покрие вредите от ПТП. Именно разходи във връзка с такова събитие се твърди да са

изплатени от ищеца. Ето защо конкретната щета представлява покрит риск.

За установяване механизма на ПТП са събрани писмени доказателства, изслушано е заключение на съдебно-автотехническа експертиза и свидетелски показания. Констатациите в протокол за ПТП от 16.10.2019 г. съответстват на описаната фактическа обстановка в представеното по делото уведомление за щети по МПС по данни на водача Б. Ст. Орх., съгласно което при движение на автомобила водачът вижда велосипедист и спира, но следва удар. Доказателствената стойност на тези писмени доказателства не може да бъде игнорирана, доколкото възпроизвеждат изявления на трето за спора лице, като същите не са съставени с оглед настоящия процес.

На база писмените доказателства, възпроизвеждащи изявленията на другия участник в ПТП, разпит на който като свидетел не е осъществен, тъй като е свидетелят починал, е изготвено заключението на САТЕ, неоспорено от ответника, което съдът кредитира като компетентно и пълно. Според вещото лице всички описани в описа на ищеца увреждания по процесното МПС са в пряка причинно-следствена връзка с описания в документите по делото механизъм на събитията, а именно – решетка в облицовка на броня, облицовка на броня, капак, спойлер. Стойността необходима за възстановяване на автомобила възлиза на сумата от 2091,20 лв., определена на база средни пазарни цени към датата на ПТП. Автомобилът е бил в гаранция, поради което е следвало да бъде отремонтiran в сервиза на официалния представител при липса на събития, изключващи гаранцията.

Механизмът на деянието в случая следва да се счита като безспорно установен и предвид изявленията на самия ответник, които съвпадат в своето съществено съдържание с данните в протокола за ПТП и изявленията на другия водач, отразени в уведомлението за щети. Съгласно същите ответникът Г.И., като водач на велосипед, се е движел в локалното на бул. „Цариградско шосе“ в посока от ж.к. „Дружба“, бл. 501 към дома си, намиращ се след търговски център „The Mall“ и бензиностанция Shell. Ответникът се движел в посоката за насрещно движение (минава под „Цариградско шосе“ в района на Горубляне, продължава по локалното от страната на магазин „Метро“ и болница „Сити Клиник“), плътно вляво поради големият поток от автомобили. След като подминал магазин „Метро“ и приближил спирката на градския транспорт и изхода на метрото, видял спрял на същата автомобил с включени фарове и аварийни светлини. Тъй като бил заслепен от светлините, ответникът сочи, че решил да заобиколи автомобила отдясно, като в този момент срещу него излязъл застрахования при ищеца автомобил, като настъпил сблъсък.

От изявленията на ответника следва, че той по същество не оспорва фактите относно реализиране на ПТП, а оспорва единствено оценката за тяхната противоправност, като последната е въпрос от правна страна, който се преценява от съда. Фактическите твърдения на водача И. следва да се ценят като признание на неизгодни за страната факти, които на основание чл. 175 ГПК се ползва с висока доказателствена стойност.

Противоправността на поведението на ответника следва пряко от собствените му изявления. Тя се изразява в несъобразяване правилото на чл. 77 ЗДвП (възпроизведено и в правилото на чл. 139 от ППЗДвП), съгласно което при заслепяване водачът е длъжен да намали скоростта и при необходимост да спре, както и с правилото на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, съгласно което водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с

превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Заслепяването представлява именно такава опасност на пътя, при наличие на която водачът на велосипеда е следвало да спре, вместо да навлиза надясно в лентата за движение на автомобилите, заобикаляйки спряло превозно средство. Още повече, според собствените му твърдения, е бил наясно с големия поток на движещи се по бул. „Цариградско шосе“ автомобили, поради което поведението му е не само в нарушение на правилата за движение по пътищата, а и не съответства на житейската логика и опитните правила. Ето защо съдът приема, че процесното ПТП е настъпило в резултат на противоправното поведение на ответника.

От изготвено по делото заключение по съдебно-счетоводна експертиза се установява, че ищецът е извършил плащане на сумата от 2091,20 лв., представляваща застрахователно обезщетение по щета № 0300/19/777/509896 в полза на сервиз „Ауто Бавария“ ООД. Така доказаното плащане на застрахователно обезщетение потвърждава наличието на правоотношение по договор за застраховка, имащ характер на търговска сделка.

Предвид горните констатации, доказан се явява описаният фактически състав. Ответникът не твърди и не доказва плащане, което обуславя основателност на иска и уважаването му до пълния предявен размер от **2091,19 лв.**

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, право на разноски се поражда в полза на ищеца.

Ищецът претендира разноски, като е доказал такива в размер на 1020,85 лв. (83,65 лв. държавна такса, 250 лв. депозит по САТЕ, 200 лв. депозит по ССЧЕ, 30 лв. депозит за свидетел, 5 лв. такса за съдебно удостоверение, и 452,20 лв. с ДДС заплатено адвокатско възнаграждение). Следователно на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **1020,85 лв.**, представляваща разноски съразмерно на уважената част от иска.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Г. Г. ИВ., ЕГН ***** да заплати на ЗАД „А. Б.“, ЕИК *****, на основание **чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ** сумата от **2091,19 лв.**, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“ за вреди от застрахователно събитие – ПТП, настъпило на 15.10.2019 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска /18.05.2021 г./ до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Г. Г. ИВ., ЕГН ***** да заплати на ЗАД „А. Б.“, ЕИК ***** сумата от **1020,85 лв.**, представляваща разноски съразмерно на уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен

срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____